

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1107/2014
04.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље С.Т. из Н.С., Улица..., чији је пуномоћник С.К., адвокат из Н.С., Улица..., против туженог ДОО Х.м.& х. из Н.С., ..., чији је пуномоћник М.Г., адвокат из Н.С., Улица..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2052/13 од 29.10.2013. године, у седници одржаној 04.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2052/13 од 29.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1124/11 од 11.02.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је решење о отказу уговора о раду број 579 од 13.05.2011. године донето од стране туженог у време доношења било ништаво, те да се обавезе тужени да тужиљи уместо враћања на рад исплати 428.400,00 динара, а што представља 18 зарада које би тужиља остваривала да ради код туженог са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 139.500,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2052/13 од 29.10.2013. године, ставом првим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 16.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и тако што је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 106.500,00 динара, док се у преосталом делу жалба туженог одбија, а жалба тужиље се одбија у целисти и побијана пресуда потврђује у преосталом делу. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове другостепеног поступка од 36.800,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиље.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. наведеног члана, на коју се ревизијом посредно указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, а побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, које нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог по основу уговора о раду од 08.12.2010. године и радила је на радном месту пословође. Тужиљи је 03.04.2011. године отворено боловање и док се налазила на боловању тужиља је 13.05.2011. године примила упозорење туженог од 12.04.2011. године, којим је упозорена да ће јој се отказати уговор о раду, јер не остварује предвиђене резултате рада, нити има потребна знања и способности, а у складу са одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду. Истога дана тужиља је примила и решење о отказу уговора о раду од 13.05.2011. године, са образложењем да не остварује резултате рада и да нема потребна знања и способности. Тужени је решењем од 12.07.2011. године, ставио ван снаге решење о отказу уговора о раду тужиљи од 13.05.2011. године и наложио тужиљи да се врати на рад првог дана од дана пријема решења, уз обавештење да има право на накнаду зараде за период од 14.05.2011. године до дана враћања на рад у висини зараде коју би остваривала да ради. Тужиља је решење туженог од 12.07.2011. године примила препорученом поштом 14.07.2011. године и није тражила поништај тог решења. Како се тужиља није вратила на рад код туженог, то је тужени 22.08.2011. године донео решење бр. 1948, којим је тужиљи отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе и то неоправдани изостанак са посла дана 15.07.2011. године. Тужиљи је покушано достављање упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду препорученом пошиљком, али га тужиља није примила, већ је достављање извршено истицањем на огласну таблу туженог. Решење туженог бр. 1948 од 22.08.2011. године примио је тужиљин супруг 21.10.2011. године, али тужиља није тражила поништај овог решења.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај спорног решења од 13.05.2011. године о отказу уговора о раду, као и да се тужени

обавезе да уместо враћања на рад тужиљи исплати 428.400,00 динара, а што представља 18 зарада које би тужиља остваривала да ради.

Одредбом члана 188. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да тужилац може у тужби тражити да суд само утврди постојање, односно непостојање неког права или правног односа, или истинитост, односно неистинитост неке исправе. Ставом 2. истог члана закона, прописано је да се оваква тужба може подићи када је то посебним прописима предвиђено, кад тужилац има правни интерес да суд утврди постојање, односно непостојање неког спорног права или правног односа, пре доспелости захтева за чинидбу из истог односа или истинитост односно неистинитост неке исправе, или кад тужилац има неки други правни интерес.

Испитујући законитост спорног решења од 13.05.2011. године, нижестепени судови су правилно закључили да је решење туженог од 13.05.2011. године, којим је отказан уговор о раду тужиљи, стављено ван снаге доношењем решења туженог од 12.07.2011. године, због чега тужиља нема правни интерес за утврђивање ништавости решења туженог од 13.05.2011. године. Наиме, тужиља у овој правној ствари није тражила поништај решења туженог од 22.08.2011. године, којим јој је отказан уговор о раду, применом одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду, нити је пак тужиља тражила поништај решења туженог од 12.07.2011. године, а којим је управо спорно решење стављено ван снаге. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да тужиља нема правни интерес за утврђење ништавости спорног решења туженог од 13.05.2011. године, јер је већ тужени спорно решење ставио ван снаге и то доношењем решења од 12.07.2011. године, а у радном спору нема заштите, ако право није повређено.

Неосновани су ревизијски наводи којима се указује да суд констатује незаконито понашање туженог, а што спорно решење чини незаконитим, из чега је неспоран правни интерес тужиле за вођење овог спора. У конкретном случају, нижестепени судови су правилно закључили да је спорно решење туженог о отказу уговора о раду од 13.05.2011. године, стављено ван снаге доношењем решења туженог од 12.07.2011. године, а које при том тужиља не оспорава. Тужиља није тражила ни поништај решења туженог од 22.08.2011. године, којим јој је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, применом одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду, јер је неоправдано изостала са посла 15.07.2011. године, због чега тужиља нема правни интерес за утврђење ништавости решења које је већ стављено ван снаге и сходно томе више не постоји, при чему није произвело штетне последице за тужиљу.

На основу изнетог, применом одредбе члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**